

Het lichaam van Jezus weggegeven

Ds. L. Huisman

Goede Vrijdag predikatie

Zingen: Psalm 130 , .2en3
Lezen: Markus 15 : 25 t/m 47
Zingen: Psalm 22 : 7 en 14
Psalm 40 : 4
Psalm 68 : 10

Geliefden,

Op deze gedenkwaardige avond willen we het Woord van God aan u bedienen uit het u voorgelezen Schriftgedeelte, Markus 15, daarvan de verzen 42 t/m45.

"En als het nu avond was geworden, dewijl het de voorbereiding was, welke is de voorsabbat; kwam Jozef die van Arimathéa was, een eerlijk raadsheer die ook zelf het Koninkrijk Gods was verwachende, en zich verstoutende, ging hij in tot Pilatus, en begeerde het lichaam van Jezus. En Pilatus verwonderde zich, dat Hij alrede gestorven was; en de hoofdman over honderd tot zich geroepen hebbende, vraagde hem, of Hij lang gestorven was. En als hij het van de hoofdman over honderd verstaan had, schonk hij Jozef het lichaam."

Jezus' lichaam weggegeven; twee gedachten:

1. een schuchter verzoek
2. een zalig geschenk

Christus, Gods Zoon, aan het kruis, stervende de vervloekte kruisdood. God heeft gezegd, dat vervloekt is hij, die aan het hout hangt. Het was de ergste straf die onder het Oude Testament denkbaar was. De allergrootste misdadigers, die alle banden met God en mensen verbroken hadden, werden veroordeeld tot het hangen aan het kruis. En dan was het bij de Joden nog niet de gewoonte om ze levend aan het kruis te hangen. Dat is pas onder de Romeinen gebeurd, maar eerst werden ze gedood meestal gestenigd - en dan werden hun dode lichamen als een afschuwelijk, walgelijk voorwerp aan het kruis gehangen. God wil ze niet ontvangen en de mensen willen ze niet hebben. Daarom werden ze aan het kruis gehangen. Erger is niet denkbaar: een mens van God en van de mensen uitgeworpen. Een vervloekte dood: een Romein zou nooit gekruisigd worden in die dagen, alleen slaven. Joden waren immers ook een overwonnen volk, een slavenvolk? Die konden in het uiterste als de grootste misdadigers aan een kruis genageld worden.

Ziedaar, wat gebeurt er met uw Jezus, de Zoon van God, de Zaligmaker van verlorenen, Die nooit zonden gekend noch gedaan heeft, in Wiens hart zelfs geen bedrog geweest is. Met de misdadigers gerekend, niet alleen door de mensen, maar het ergste: door God, door God gerekend, door Gods bestel. Ook wat betreft de dood van Jezus was er geen enkele reden om te denken: ja, maar dat hebben de mensen gedaan, maar dat wilde God niet. Ja, God heeft Hem gemaakt tot een Slachtoffer, tot een Verlorene, door de toorn Gods ten volle op Hem te doen ontbranden. Geen sterveling zal na bij die straf komen en deze ook maar enigszins kunnen overdenken. We kunnen het ons zelfs niet voorstellen wat het moet zijn voor een zondaar, voor een dief, een moordenaar, een rover, een man die ten einde toe zich doodzondigt, en dan aan het

kruis genageld wordt. We kunnen het ons niet eens indenken: een straf die uren, dagen duurt. Bij de Joden kon het geen dagen duren omdat de dode lichamen voor zonsondergang van het kruis moesten worden afgenomen, maar bij de Romeinen kon het wel. Daar konden ze soms twee tot drie dagen aan het kruis hangen voordat ze van pure ellende en wondkoorts en bloedverlies stierven, maar ach, ik wil uw zenuwen niet raken, ik wil uw hart raken. Het helpt niet als we uit medelijden knielen bij het kruis, maar we moeten met ons verloren hart bij het kruis knielen. We moeten Hem niet zien als Israëls dochters die weenden om de pijn van hun lijdende Heer', maar ze dachten er niet aan hoe ze zelf door hun schuld, Zijn kroon hadden gevlochten en Zijn beker gevuld.

Als wij aan Hem denken, vanavond in het bijzonder, dan denken we aan onze zonden, aan onze ongerechtigheden die wij tegen God, tegen Jezus Christus, bedreven hebben. Dan denken we aan de toorn van God die ontbrand is tegen onze ongerechtigheden die ons aankleefden vanaf het uur van onze geboorte af. Dan zien we de lange rij van onze overtredingen voor het aangezicht des Heeren en we buigen ons in aanbidding, belijdende onze zonden voor Hem, Die alzo lief de wereld had, dat Hij eer ons voor eeuwig van voor Zijn aangezicht weg te stoten, Zijn enig Kind in de smarten der hel deed ondergaan. En dan, ja dan draagt dat lijden van onze Zaligmaker een eeuwige vrucht. Dan gaan we bekennen wie we voor God zijn. Dan bedekken we geen zonden en geen kwaad dat in ons wordt gevonden, maar dan belijden we na ernstig overleg, onze boze daden. Maar dan volgt er ook op: "maar Gij naamt die gunstig weg." Ja, laten we dan maar wenen, laten we dan onze ziel maar in ons terneder buigen en laten we dan maar diep en diep in Zijn wonden inblikken. Dan is het een schreien naar God met een droefheid over onze zonden niet in menselijk medelijden, maar in hartelijke liefde omdat God gezorgd heeft dat er Iemand was, uit Zijn eigen hart genomen, om in onze plaats te kunnen en te willen sterven. Want mogelijk zou het zijn - staat er in de Bijbel - dat een mens zijn leven geeft voor een ander mens: een moeder voor haar kind, een man voor zijn vrouw, maar Christus is voor ons gestorven toen wij nog zondaars waren. We hoorden van Hem, Hij werd ons voorgesteld. Hij werd ons thuisgebracht, Hij werd aan ons hart gelegd, maar wij stapten over Hem heen. Een ogenblik bewogen, maar we hadden andere dingen om over te denken en andere zaken die voorgingen. We wilden ons eigen leven leiden op de weg die wij zelf kozen. Totdat deze Man ons ontmoette, totdat God ons vastgreep en ons bracht bij het kruis van Golgotha en we geloofden, waarlijk geloofden.

Hier is Hij gekruisigd op Goede Vrijdag en aan Zijn zijde twee die met Hem gekruisigd zijn. Zeker Petrus en Johannes, hè kinderen? Is dat zo? Jezus in het midden en Petrus, Zijn discipel, aan de ene kant en Johannes, Zijn discipel, aan de andere kant? Petrus had toch gezegd tegen Jezus: Ik zal U nooit verloochenen, al moet ik met U sterven. Nu, hier maakt hij het toch waar dan zeker? Hij zegt toch: Jezus, U aan het kruis? Buiten U is geen leven, dan wij ook aan het kruis! Nee, nee, niet Petrus en niet Johannes en geen andere van de Zijnen, maar twee misdadigers, twee moordenaars. Twee moordenaars werden met Hem gekruisigd. Midden in de dood: twee moordenaars, twee compagnons in het kwaad. Maar - en dat weten we gelukkig ook uit het Woord van God - de genade van God is sterker dan de dood, zelfs sterker dan het lijden van een mens aan het kruis, want we weten het uit één van de evangelisten, dat ze aanvankelijk beiden met Jezus gespot hebben, met die Enige met een kroon op, Die in hun midden aan het kruis hangt, de doornenkroon. We weten het dat ze samen gespot hebben, maar in die paar uren die God ze nog gaf eer ze de laatste adem uitbliezen, is één door de grote, onbevattelijke genade van God tot bekering gekomen en hij heeft, hangende boven de hel, hangende aan het kruis, Jezus beleden als de Onschuldige. Ja, er is verschrikkelijk veel nodig om een mens tot bekering te brengen, en ik kan net zo goed zeggen: wat is er toch weinig voor nodig om een mens waarachtig

tot God te bekeren. Eén blik op het kruis, waarachtig, door Gods genade gewerkt, één blik op het kruis door een stervende man die nog maar enkele uren tijd had, één blik op het kruis, gezegend, gewerkt door de krachtige werking van de Heilige Geest in het hart van zo'n vuile, verloren moordenaar, brengt hem in het hemels paradijs.

Nu moet er vanavond toch niemand zeggen: het zal wel weer vruchteloos aan mij voorbijgaan. Ik heb al 20 Goede Vrijdagen meegemaakt, al 50 misschien. Denk zo niet! Laat uw oog op God gevestigd zijn. Zie wat God doet in de uiterste nood van de stervende zondaar die nooit, nooit in z'n leven naar God heeft gevraagd; die z'n leven tot aan het graf toe heeft verknoeid en verzondigd. Wat moet het toch een troost zijn voor u, ook ouderen en ouden, die aan de avond van uw leven of op middelbare leeftijd gekomen bent en nog met een onbekeerd hart hier nederzit. Wat moet het toch een spoorslag zijn om u te haasten en te geloven in Hem Die u heden voorgesteld wordt zoals Hij waarlijk is: de Zaligmaker van zondaren, het Lam van God dat de zonden der wereld wegneemt. En daar horen jullie ook bij kinderen, al ben je nog jong, al heb je de dood niet voor ogen, al denk je: o, ik ben nog maar 6 jaar of nog maar 16 jaar of nog maar 20 jaar. Hier is Christus. Hij wordt u vanavond in de heerlijkste graveerselen voorgesteld om harde harten, ook van jongens en meisjes, die zo graag doen wat God niet wil, en die niet graag doen wat God wel wil: dat is je zonden belijden en tot Hem komen, roepende: gena, o God, gena, hoor hoe een boeteling pleit. O denk, denk aan hetgeen hier geschreven is, wat ik u vanavond opnieuw mag vertellen, want dat evangelie is zo blinkend, zo heerlijk, zo krachtig, zo wonderlijk, dat heeft nog niets van z'n waarde verloren. Zoals het evangelie onze eerste ouders in het paradijs omkeerde toen ze al bevende van God wegvloten, zo is datzelfde evangelie nog met dezelfde kracht des Geestes vervuld om ook nu mensen die met hun rug naar God staan om te keren naar God, om te keren met droefheid, met berouw: dat heb ik gedaan, ik heb Hem die slagen toegebracht. Mijn zonden hebben Hem de handen en de voeten doorgraven. Ik heb Hem die doornenkroon opgezet en met mijn rietstok van zonden en ongerechtigheid geslagen totdat het bloed Hem over het aangezicht droop.

Nee, waarlijk Hij vraagt van u geen medelijden zoals Jeruzalems vrouwen, maar Hij vraagt van u geloof, waarachtig geloof dat Hij niet alleen voor anderen, maar dat Hij voor u de dood is ingegaan. En als u dat gaat geloven, als u begint te geloven dat Hij in de wereld gekomen is om het verlorene te zoeken, dan doet u net als die ene kruiseling deed die daar aan de ene kant van Jezus hing: die begon te bidden om vergeving. Die zei: O God, Die hier naast mij hangt, Zoon van God, U bent onschuldig maar ik, ik ontvang straf naar hetgeen ik gedaan heb. Ik ben het waardig. Nu, daar heb je alles wat u nodig heeft en wat God wil hebben. Hij wil dat u God rechtvaardig zult verklaren en uzelf schuldig. Met uw hart natuurlijk, met uw hart. De Heere heeft niets aan buitenkant-lippentaal, maar wanneer u het met uw hart belijdt dan zult u zalig worden. Dan is dat kruis nog van dezelfde kracht als toen de moordenaars daar links en rechts van Jezus hingen. De één blijft lasteren en de ander komt tot bekering. De één zinkt weg in de eeuwige nacht en de ander stijgt op als hij zijn laatste ademtocht uitblaast tot in de hemel der heerlijkheid.

Ja geliefden, het is wat geweest daar op Golgotha voor de verharde schare. Wat kan er toch gebeuren in het leven van een mens zonder dat hij zich eindelijk aan God gewonnen geeft. Je zou denken: als de Heere nou eens een teken deed, een teken op mijn gebed, dan zou ik geloven dat de Heere mij ook hoorde. Vergeet het maar. Er zijn al wat tekenen gebeurd, hier bij het kruis, tekenen waar de mensen van ijsden, waar zelfs een keiharde Romeinse soldaat door verschrikt werd, bewogen werd tot in het diepste van z'n ziel. En hoe dikwijls hebben wij al Goede Vrijdag gehad en herdacht het lijden en sterven van deze Zaligmaker?

Het was avond geworden, de dag der voorbereiding voor de sabbat. Jozef kwam. Welke Jozef? Wel, Jozef van Arimathéa, één van de Joodse Raad, een uitverkorene in Israël, één van de wijste mannen die ze mede aangesteld hebben om kerk en staat - dat was in Israël één - te regeren. Wij zouden zeggen in onze taal: een lid van de regering, een minister. Deze Jozef was een eerlijk raadsheer, staat er, eerlijk in de zin van nobel, rechtuit zouden wij zeggen. Dat betekent het hier. Eerlijk. Hij kan het niet langer verzwijgen. Het moet uit zijn hart openbaar komen. Ja, hij heeft lang gezwegen, maar z' n strijd was te hevig. Hij kon het niet langer verbergen. Hij heeft het in de Raad net als zijn maat Nicodémus weleens voor een ogenblik voor Jezus Die miskend werd opgenomen, maar hij wachtte. Hij wilde - laat ik het eens heel Hollands zeggen - de kat uit de boom kijken. Hij wilde eerst eens kijken hoe het met Jezus verder zou gaan. Of Hij waarlijk Salomo's troon zou beklimmen. Of Hij de echte Zoon van David was. Zo, weet je wel, een mens die tussen twee werelden in staat. Een mens die zegt: ja, het is toch een beminnenswaardig mens, het is een zeer wijs mens, het is ook een medelijdend mens. Hij draagt al de tekenen van een Kind van God. Hij heeft doden opgewekt. Hij heeft armen met goederen vervuld, Hij heeft Zich bemoeid met het afschrapsel en het uitvaagsel. Jozefs gedachten hebben zich vermenigvuldigd. Maar Jozef, waarom heb jij dan niet gekozen? Waarom ben je dan niet in de strijd gegaan toen je dat had moeten doen? Waarom ben je niet naar het spreekgestoelte in de Hoge Raad gegaan en heb je gezegd: meneer de voorzitter, ik wil het woord. Wel, in z'n hart beminde hij Jezus, maar de omstandigheden beletten het hem om zijn armen naar Jezus uit te steken. Dat kan gebeuren. Dat kan gebeuren op je werk, dat kan gebeuren op de school, dat kan gebeuren als je een jongen of een meisje bent dat er diep in je hart ontzag is, eerbied is, liefde is tot Jezus Christus, maar ja, je vriendjes mogen het natuurlijk niet weten en tegen andere mensen zeggen dat ze toch niet moeten vloeken omdat het zo'n zeer doet, dat durf je niet. En als je groter wordt en vader en moeder zeggen: wat zoek je in dat boek? Dan zeg je: o niks, zomaar eens even in dat boek kijken, maar je durft het niet te zeggen. Waarom dan toch niet? Wel, je voelt je niet verlost, je voelt je niet gered, je voelt je geen kind van God. Je weet, dat je toch ook maar een ellendige zondaar bent en dan aan de andere kant: toch die genade van God, die milde handen en die vriendelijke ogen, maar niet tot een beslissing kunnen komen. Ja, er moet wat gebeuren eer een mens zich overgeeft, maar het gebeurt wel hoor, het gebeurt wel. Zie het maar hier en het gebeurt in een tijd dat je zegt: ach man, wat moet je nu nog voor de dag komen? Er is bij Jezus niks meer te halen. Je ziet het toch? Hij bestijgt de troon van David niet. Hij wordt gevangen genomen, veroordeeld, aan het kruis gespijkerd en Hij sterft. Wat nu? Is dan alles tevergeefs? Ja, de ratio, het verstand zegt: ja, nu weet ik het ook niet meer, ik zie geen weg meer. Maar de liefde is sterker dan de dood. De liefde zegt: en toch zal ik Hem niet verloochenen en toch kleef ik Hem aan en toch zoekt mijn hart Hem. Al zal ik Hem dan nooit vinden, dan zal ik Hem toch zoeken. Daar heb je het werk der genade. Al kun je geen staat maken op verlossing en al durf je niet te hopen op het eeuwig zalig leven, en al durf je tegen niemand te zeggen: ik geloof dat ik ook een kind van God ben, dan is het toch dat werk des Geestes dat je hart vernieuwt, dat zegt: nu goed, al kom ik dan niet in de hemel, dan zal ik toch niet langer zondigen. Dan zal ik toch aan God en de mensen tonen dat ik de zonde haat, hier en daar, in me en buiten me. Daar heb je het leven uit God, beginnend leven uit de genade van God. Wie zo God zoekt, die heeft hier een maat, die heeft hier een vriend. Dat is eerlijke, rechte, Goddelijke liefde als je niet meer profiteren kunt en als het lijkt alsof Jezus dood is (en voor Jozef was Hij dood want Hij was dood), om dan nochtans Hem lief te hebben en dan naar de overste van de Romeinen te gaan en te vragen om het lichaam van de Heere.

Een eerlijk raadsheer. Hij verwachtte ook zelf het Koninkrijk van God. Ach, het Koninkrijk van God komt bij hem op een andere manier dan hij verwacht had, zoals bij zo vele kinderen van

God. Dat weet u als u een kind van God bent. God doet het op een andere manier dan u het verwachtte, opdat wie roemt, roemen zou in de Heere. Het gaat in ieder geval niet langs de weg van zelfverbetering en het oppoetsen van je verloren leven en God heeft allerlei wegen om ons daar te brengen, maar Hij brengt er ons wel. Hij worstelt net zo lang met onze eigengerechtigheid, totdat we ons verlaten op genade. En genade is genade, zonder verdienste, zonder iets te kunnen aanbieden, lege handen, een verzondigd leven, stenen harten en dan toch voor God buigen: zie Heere, ik kan zonder U niet en ik wil zonder U niet.

Een eerlijk raadsheer. Hij verwachtte het Koninkrijk, staat er, en wat hij bij het leven van Jezus niet gedaan heeft en niet durfde, dat doet hij bij het sterven van Jezus. Hij gaat naar Pilatus en dat was wat! Je zal maar overste zijn van de Joden! Terwijl die hele groep van die felle Joden vuur spuwt tegen Christus zal jij alleen met nog een maat, Nicodémus, openbaar komen als Hij gestorven is. Ja geliefden, ik zei straks: de liefde is sterker dan de dood. Al is er niks meer te verwachten en daaraan kun je weten of God genade in je hart geopenbaard heeft, dan zeg je: en toch haat ik de zonde en toch zal ik de Heere zoeken al zal ik Hem nooit vinden. En toch zal ik voor de mensen zeggen dat Hij onschuldig gestorven is aan het kruis. Dat Hij nooit zonde gekend noch gedaan heeft, maar dat Hij voor goddelozen de dood is ingegaan. Hij verwachtte het Koninkrijk maar op een wijze zoals wij ook menigmaal dat Koninkrijk verwacht hebben. Ach, als we al wat jaren achter Jezus mogen aankomen dan zien we zoveel van onze verkeerde verwachtingen waarvan toch allemaal niks terecht gekomen is. Maar, daar zet de Heere toch ook iets tegenover. Als wij sterven aan al onze aardse verwachtingen, soms een vermenging van geest en vlees, dan leert de Heere ons daarvan afzien en dan vermeerdert Hij ons de verwachting, de verwachting van het geloof in onze, nee in mijn Zaligmaker Jezus Christus.

We houden in ons leven zo weinig rekening met het kruis, met het kruis van Hem, maar ook met het kruis dat de Heere ons oplegt. Want als wij Hem liefhebben, als we Hem volgen willen, dan staat er in de Schrift: neem dan je kruis op en volg Mij. Altijd maar dat kruis en dat kruis schijnt zo menigmaal een beletsel te zijn om Hem te volgen. Dat kruis van Hem, de smaadheid van Hem, maar ook dat kruis dat de Heere elk van Zijn kinderen oplegt. Van hoeveel kinderen van God lezen we niet in de Bijbel waar ze van zeggen: Heere, moet dat nu zo? Ik ben arm en ellendig, ik ben een vluchteling en ik heb geen toevlucht. De hemel is van koper, de aarde van ijzer. Ga ik voorwaarts dan zie ik Hem niet en achterwaarts dan bemerk ik Hem niet. Heere, waar bent U nu? Bent U mij vergeten, hebt U mij verlaten, tuchtigt U mij om mijn ongerechtigheden? Heere, laat mij toch Uw aangezicht zien! Zeg toch tot mijn ziel: Ik ben uw heil.

Dat is de strijd, maar zie geliefden, Jezus verlaat niet wat Zijn hand begon. Deze man heeft zich verstout, staat er, zichzelf overwonnen. Hij ging naar Pilatus ondanks alle blikken van z'n mederegeerders, ondanks de haat die hij hierdoor op zich laadde. Hij ging naar Pilatus en hij begeerde het lichaam van Jezus. Pilatus verwonderde zich dat Hij alrede gestorven was en hij roept de hoofdman over honderd - de hoofdman over honderd die gezegd heeft: waarlijk, Deze was Gods Zoon - en hij vroeg hem of Jezus lang gestorven was. En als hij het van de hoofdman over honderd verstaan had, schonk hij Jozef het lichaam.

Ja, Jezus is waarlijk gestorven. Daar is een nauwkeurig onderzoek gedaan. Nou, zeg je, is dat dan zo belangrijk? Ja, dat is dood of leven! Als Hij niet waarlijk gestorven is, dan heeft Hij ook niet waarlijk voor onze zonden genoeg gedaan. Dan is Hij niet waarlijk nedergedaald in de hel. Dan staat onze schuldbrief nog ongetekend. Dan zijn wij nog verloren. Hieraan hangt onze zaligheid: dat Hij waarlijk gestorven is, Laten we er niet overheen lezen. De hoofdman heeft het duidelijk gezegd en Pilatus heeft het aanvaard en het was ook de waarheid. Jezus is gestorven. Het is openbaar.

Wij weten het, wij mogen het ook geloven, wij hebben het hier in de Schrift gezien en wij geloven de Schrift en waar blijven wij ermee? Wij weten veel meer - ik zeg het weer. Wij weten dat Hij gestorven is om onze zonden en hebben wij Hem liefgekregen? Wij weten zeker dat Hij is opgestaan uit de dood. Wij hebben Hem zien opvaren naar de hemel en heeft Hij ons hart ingenomen? Hebben wij voor Hem gekozen of zwijgen wij nog steeds? Jongens en meisjes, op de school, op het werk, soms zelfs in de kerk, als u weigert als de tafel staat toegericht? U ziet daar het gebroken brood en de vergoten wijn, het lichaam en bloed van Christus en u blijft verre: Ik ken Hem niet en het verontrust u niet, en het snijdt uw ziel niet in stukken, en u hoopt toch, ja, waarop? Nergens op, want als je op Jezus niet hoopt, dan hoop je tevergeefs, waar je ook op hopen mag. Maar de ware liefde komt openbaar als er niets meer te halen is. Dan is er ook niets meer te verliezen. Als Jezus dan toch dood is, dan is er niets meer te verliezen, want zonder Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. Dan zal Jozef toch zijn liefde bewijzen aan een dode Jezus en hij gaat naar Pilatus. Hij verdraagt alle toorn en spot die hem ten deel valt. Toen Jezus leefde had hij geen moed, maar nu Jezus gestorven is nu zegt hij: iedereen mag het weten en iedereen mag het horen: Hij was rechtvaardig en wij hebben Hem aan het hout gehangen alsof Hij de Onrechtvaardige was.

Zie geliefden, zo staat Jezus onder ons op Goede Vrijdag-avond en dan staat er: "En als hij het van den hoofdman over honderd verstaan had, schonk hij Jozef het lichaam." Hij wil zijn liefde bewijzen aan een dode Jezus. Daar heb je nu het oprechte geloof Het oprechte geloof is geen profiteur. Het oprechte geloof zegt niet: voor wat hoort wat, ik zal mijn schuld belijden maar dan moet God het vergeven. Het oprechte geloof zegt: Heere, Uw doen is rein en Uw vonnis gans rechtvaardig; ik beleed na ernstig overleg, mijn boze daan. Het gaat niet om de hemel. Daaraan kunt u het weten of u een gelovige bent. Dan zegt u: het gaat daarom Heere, dat ik U mijn schuld mag belijden en dat U mij horen wilt in mijn nood en dat U mij niet vergelden zult naar mijn ongerechtigheid; Heere, gena, o God, gena, hoor hoe een boeteling pleit. Dan komt de omkeer, de bekering, de genezing, maar daarvan nog een paar woorden nadat we gezongen hebben uit Psalm 40:4.

"Schonk hij Jozef het lichaam," Een dode Jezus? "Schonk hij Jozef het lichaam." Daarom heeft hij gevraagd en wat openbaart zich hierin? Wel, hierin openbaart zich Gods liefde. In het natuurlijke weten we daar al iets van. Hoe komt het dat een moeder, een vader, weken, maanden, soms jaren later nog naar het graf kan gaan - ik zeg niet dat u het doen moet hoor, ik zeg niet dat u het doen moet, maar ik kan wel begrijpen als u het doet maar u vindt er niets - waar u uw kleine aan de schoot der aarde moest toebetrouwen, waar uw man, uw vrouw in het graf gelegd is? Waarom doet u dat? Die man, die vrouw, dat kind kan toch niet meer met u spreken? Die vader of moeder zwijgt toch voor altijd? Je kunt hem of haar niet eens meer zien. Door kluiten bedekt. Waarom gaat u naar dat graf? Ach, vraag zo niet, dan hebt u nog nooit liefgehad, maar als u liefgehad hebt, gewone natuurlijke liefde - dat is ook van God - en u moet dan uw geliefde afstaan en hij of zij is begraven, dan kan het zijn dat u dat doet. Voor een vreemdeling niet te begrijpen, voor iemand die nooit een kind, of een vader of moeder, of een broer of zus verloren heeft aan wie hij hartelijk verbonden was, niet te begrijpen, maar wel voor degene die het meegemaakt heeft. Wij weten, daar is niets te halen, we kunnen beter onze knieën buigen als we onze geliefden moeten verliezen en vragen of de Heere de lege plaats wil vervullen. Dat kan niet op het graf hoor, dat doet de Heere in ons hart, dat kan Hij. Maar met Jezus is het anders, veel hoger, veel heerlijker. Jezus was de Onschuldige, de Zoon van God, Die gestorven is voor de zonden der wereld, de Borg, de Zaligmaker en dat is Hij. Al zien ze dan nu niet dat Hij uit het

graf verrijzen zal, toch leeft het geloof, want het levende geloof is in strijd - dat is menigmaal - met de natuurlijke omstandigheden. Bezwijkt dan ooit in bitt're smart, of bange nood mijn vlees en hart, dan zult Gij zijn voor mijn gemoed, mijn Rots, mijn Deel, mijn eeuwig goed. Dat is geloof, als het anders gaat dan je verwacht. En dat gaat zo hoor, want wie roemt, roemt toch alleen in de Heere, anders is alle roem ijdel. Dat leert de Heere ons hier op aarde en ik zei straks al: wij mogen veel meer weten dan deze mensen. Wij hebben Hem zien opstaan, wij weten dat Hij in de hemel is, wij weten dat Hij leeft, altijd leeft om voor ons te bidden. Hij heeft het beloofd en Hij heeft gezegd: "En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot aan de voleinding der wereld." Daar mogen we in onze kwade dagen heenvluchten als de nood ons drijft, als de liefde ons trekt, als we geen uitkomst meer zien, als onze weg is toegemuurd, als de toegang tot God door onze zonden zo bedorven en beneveld is, dan is Hij de Weg, dan is Hij de Waarheid, de vervulling van al Gods beloftenissen. En dan is Hij het Leven.

Verstaat u nu, wat deze man, deze Jozef, en Nicodémus, de broeder die bij hem komt, wat hen bewogen heeft om ondanks wat alle mensen zeggen en ondanks wat de oversten van Israël zeggen in hun hart ervaren? Begrijpt u nu,ervaart u nu, gelooft u nu wat deze mensen deden? Ze willen dwars door de dood heen toch vasthouden, want ik zei het straks: de liefde is sterker dan de dood. Dwars door de dood heen vasthouden, dat die Jezus Die zij hebben zien sterven toch de Zoon van God is en op Hem, op Hem vestigen zij het oog, al is Hij dood en al ligt Hij in het graf, gelovende dat Gods woorden waarachtig zijn en dat wie tot Hem de toevlucht neemt niet zal verloren gaan.

Geliefden, Goede Vrijdag, de vreselijke vrijdag, de verschrikkelijkste vrijdag die ooit op de aarde is aangebroken. Maar hoe kan dat een Goede Vrijdag zijn? U kent toch het geheim? Jezus stierf voor goddelozen. Een Goede Vrijdag voor mensen die van hun eigengerechtigheden afzien, die bitter teleurgesteld zijn in zichzelf en die nu de zaligheid buiten zichzelf in Jezus Christus zoeken. O, God zij gedankt, u zult niet tevergeefs zoeken. Gij, die God zoekt in al uw zielsverdriet, houdt aan, grijpt moed, uw hart zal vrolijk leven. Het zal Paasfeest worden. De Dode leeft. Wij weten het, en Hij ontfermt Zich over degene die in het stof ligt neergebogen. Zo gaan we het Paasfeest tegemoet. Hoop op de Heer', gij vromen; is Israël in nood, daar zal ook voor u verlossing komen, Zijn goedheid is zeer groot. Want

Op de heuvel Golgotha
Staat een kruishout opgeheven,
Als ik daarheen d' ogen sla
Wordt me alle schuld vergeven.
Onder d' ijzeren nagelpunt
Die Zijn voeten houdt gebonden,
Zij een plaatsje mij vergund,
Waar 'k mag wenen om mijn zonden.
Geef mij slechts de laagste plaats,
Zo Gij mij een plaats wou geven.
Niemand heeft ooit zoveel kwaad
Tegen zoveel goed misdreven,
Amen.

Zingen: Psalm 68 : 10

ver-

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.